

1. Kościół Ciałem Chrystusa (1 Kor 12-13)

Unikalną cechą nauczania św. Pawła jest porównanie Kościoła do Ciała Chrystusa. Sens tej metafory łatwo można odczytać w tekście 1 Kor 12-13. Poświęcony jest on charyzmatom, czyli darom Ducha Świętego w Kościele. Wśród chrześcijan Koryntu było wiele nieporozumień i kontrowersji na ich temat. A ponieważ stały się one jedną z przyczyn podziału wspólnoty, apostoł udziela im koniecznych wyjaśnień.

Na początku swoich wyjaśnień, w kontraście do pogańskiej przeszłości Koryntian, Paweł podaje zasadnicze kryterium rozpoznawania charyzmatów, jakie otrzymali z chwilą nawrócenia (ww. 1-3). Jest nim uznawanie Jezusa za Pana, co nie jest możliwe bez interwencji Ducha Świętego. Każdy kto Go posiada, nie może Jezusa przeklinać i jedynie dzięki Jego pomocy może wyznawać Jezusa jako Pana swego życia.

Po podaniu kryterium rozpoznawania darów Ducha Świętego apostoł zwraca uwagę na ich różnorodność (ww. 4-11). Najpierw wyraża ją za pomocą trzech charakterystycznych określeń: *dary łaski* (charyzmaty), *posługiwania* i *działania*. Każde z nich kolejno łączy się z Duchem, Panem i Bogiem. Uderza kontrast pomiędzy różnorodnością darów a ich jedynym źródłem, jakim jest Trójjedyne Bóg (ww. 4-6). Dodatkowo dla ilustracji różnorodności darów Ducha Świętego apostoł przykładowo posługuje się ich katalogiem (ww. 7-11). Po stwierdzeniu, że ich celem jest dobro wspólnoty Kościoła (w. 7), następuje katalog składający się z dziewięciu charyzmatów (ww. 8-10). W kolejności są nimi: mądrość słowa, umiejętność poznawania, wiara, uzdrawianie, czynienie cudów, proroctwo, rozpoznawanie duchów, dar języków (glosolalia) i tłumaczenie języków. Ponieważ wszystkie te dary według swej woli darmowo i każdemu indywidualnie rozdziela Duch Święty, nikt w Kościele nie może przeceniać siebie ani też mieć poczucie niższości (w. 11).

Dopiero po wykładzie na temat różnorodności darów duchowych Paweł przechodzi do kwestii jedności Kościoła (ww. 12-31). Zaraz na początku ilustruje ją za pomocą metafory ludzkiego ciała i członków, co w życiu Kościoła realizuje się w różnorodności darów duchowych. Jednak dzięki jednoczącej roli Ducha Świętego wszyscy w Kościele stanowią *jedno Ciało* (ww. 12-14). Poprzez sztucznie stworzony dialog pomiędzy ciałem a poszczególnymi członkami apostoł ilustruje jedność, jaką stanowi ciało (ww. 15-17).

Podobnie jest w Kościele, który jest Ciałem Chrystusa. Dlatego każdy jego członek z woli Boga, poprzez dary Ducha Świętego, przyczynia się do jego jedności (ww. 18-20). Odnosząc się do funkcjonowania ciała i współpracy jego organów, apostoł ilustruje zależność i potrzebę wszystkich członków Kościoła (ww. 21-25), a także konieczność ich solidarności (w. 26). Podsumowaniem metafory ciała i jego członków jest wyraźne odniesienie jej do Kościoła: *Wy przeto jesteście Ciałem Chrystusa i poszczególnymi Jego członkami* (w. 27). Nazywając je po imieniu, Paweł ponownie podaje katalog ośmiu charyzmatów. W porządku chronologicznym wymienia w nim po kolei: apostołów, proroków, nauczycieli, mających moc czynienia cudów, łaskę uzdrawiania, wspierania pomocą, rządzenia oraz przemawiania językami (w. 28). Na końcu, poprzez serię siedmiu pytań, apostoł jeszcze raz podkreśla niezbywalność każdego z charyzmatów (ww. 29-30), ale równocześnie zachęca do starania się o większe dary i zapowiada *drogę doskonalszą*, którą jest miłość (w. 31).

Drodze miłości, którą należy stawiać ponad wszelkie charyzmaty, poświęcony jest Pawłowy hymn w 1 Kor 13. Rozpoczyna go trzy zdania warunkowe, w których miłość jest nieodzownym warunkiem korzystania z darów duchowych, z których wymienia się: mówienie językami, prorokowanie, znajomość tajemnic, wiedzę, wiarę, dar wspierania pomocą i wydanie ciała na spalenie (ww. 1-3). Przechodząc do określenia miłości, Paweł wymienia aż piętnaście jej różnych cech. Dwie pierwsze w formie pozytywnej wyrażają czasowniki być cierpliwym i być łaskawym. W formie negatywnej sprzeciwiają się jej: zazdrość, szukanie poklasku, pycha, bezwstyd, szukanie własnych korzyści, gniew, pamiętanie uraz, cieszenie się z niesprawiedliwości (ww. 4-6a). Pięć ostatnich cech miłości wyrażone zostało w formie pozytywnej jako: radowanie się z prawdą, znoszenie przeciwności, wiara, nadzieja i wytrwałość (ww. 6b-7). W przeciwieństwie do miłości, która nigdy się nie kończy, dary Ducha Świętego mają charakter przemijający i są zaledwie znakiem przyszłej chwały (ww. 8-12). Życie chrześcijańskie kształtują wiara, nadzieja i miłość, z których nie przeminie tylko miłość, gdyż pozostanie formą życia w wieczności (w. 13).